

S-a născut la 1 ianuarie 1897 în orașul dunărean Brăila din părinții Sofia și Mărgărit, fiind cel mai mic dintre cei patru copii. După absolvirea Colegiului Romașcanu din orașul natal, în anul 1910, împreună cu familia se mută la București, unde își continuă studiile, absolvind ca premiantă, în anul 1915, cursurile Școlii Centrale din capitală.

Anii adolescenței, anii marilor speranțe și ai cutezanței, o îndeamnă pe Ana spre marele vis al omenirii - ZBORUL!, reușind chiar să obțină brevet de pilot și să zboare cu un mic aparat de tip Bristol - Coandă.

Chemarea destinului este însă mai puternică: Medicina.

Împotriva voinței mamei, tatăl decedase pe când Ana avea doar 13 anișori, se înscrie și urmează cursurile Facultății de Medicină din București. În acest timp se declanșează urgia Primului Război Mondial și astfel, ca studentă medicinistă, pe Ana o găsim în capitala Moldovei - Iași la patul răniților în război, din spitalele militare de campanie.

Reîntoarsă în capitală în anul 1919, colaborează cu marele nostru neurolog Gheorghe Marinescu, iar după absolvirea facultății, în anul 1922, este numită preparator la Clinica II – Filantropia condusă de marele profesor Daniel Danielopolu, mentorul Anei și în alcătuirea tezei de doctorat. Dovedind excepționale calități în activitatea didactică și medicală la mai multe spitale din București și Timișoara, este promovată în funcția de șef secție fiziologie a Institutului de Endocrinologie București condus de marele savant C.I. Parhon, alături de care cunoaște culmi nebănuite în cercetarea și aplicarea descoperirilor sale, menite să întârzie procesul de îmbătrânire la om - Gerovitalul, brevetat mai apoi și în alte 30 de țări de pe toate continentele, ca în anul 1960, împreună cu farmacistă Elena Polovrăgeanu, să obțină brevetarea Aslavitalului.

Recunoașterea internațională a distinsei noastre cercetătoare este marcată și de numeroasele premii și titluri academice conferite de forurile de specialitate naționale și mondiale. Mai puține onoruri în România, nefiind în grațiile „savantei de renume mondial” Cabinetului 2 al C.C. P.C.R.

Numirea doamnei Ana Aslan în anul 1958 în funcția de director al noului înființat Institut Național de Geriatrie și Gerontologie, funcție deținută până în ultima clipă a vieții - 20 mai 1988, având 91 de ani, a însemnat cea mai strălucitoare perioadă din viața și activitatea sa, evidențiind importanța cercetărilor sale în ameliorarea și încetinirea tulburărilor distrofice specifice vârstei a III-a, prin aplicarea tratamentului cu miraculoasele Gerovital și Aslavital multor celebrități ale timpului cum au fost: Josip Broz Tito, Charles de Gaulle, J.F. Kennedy și Jacqueline Kennedy, Indira Gandhi, Claudia Cardinale, Somerset Maugham, Marlene Dietrich, Salvador Dali, Charlie Chaplin, Aristotel Onassis, Regele Arabiei Saudite și mulți, mulți alții.

Trecerea Sanatoriului 12A Otopeni în anul 1971 de sub tutela exclusivă a C.C. al P.C.R. și transformarea acestuia în Clinica de elită a I.N.G.G., dotările corespunzătoare cu aparatură de ultimă generație, mărirea capacității de cazare și încadrarea cu personal - medici, asistente, infirmiere - cu o pregătire profesională de excepție, toate sub directa îndrumare și supraveghere a distinsei profesoare academician Ana Aslan fac să se ducă faima în întreaga lume de miraculosul tratament geriatric de la Otopeni și astfel o bună parte din somitățile nominalizate mai sus să-i treacă pragul.

Imensa muncă de medic și cercetător a prof. Ana Aslan, a cărei statuie încă nu o vedem niciunde, a lăsat o zestre inestimabilă medicinei românești și mondiale, nemaisocotind și milioanele de dolari intrate în visteria țării. De aceea, este o datorie de onoare a noastră a românilor, a politicienilor, a Ministerului Sănătății, a Guvernului României și nu în ultimul rând a purtătorilor de halate albe, să prețuiască munca și jertfa de sine a acestui om. Să facă tot ce le stă în putință ca această oază de sănătate și speranță de viață să-și recapete interesul și faima de odinioară și să rămână a noastră, a tuturor românilor.

Ana Aslan s-a stins din viață într-un desăvârșit anonim, la data de 20 mai 1988 și a fost înmormântată în Cimitirul Bellu - fără a i se îndeplini măcar ultima ei dorință: înmormântarea să fie oficiată de trei preoți. Mai marii timpului au spus NU!. Păcat. Dar Dumnezeu a plătit și această fărădelege. Cum? Toți știm. Să iertăm! Dar să nu uităm!!!

Text: George Niculescu